

съборътъ въ заседанието си отъ 24 юлий, рѣшилъ да прѣкъсне вѣременно засѣданията си. Сжщия день Чинтуловъ билъ снабденъ съ изпроводително писмо отъ Синода. „По поводъ на отхожданіето отъ народныйя съборъ на достопочитаемый вашъ прѣд-ставитель г-нъ Д. П. Чинтуловъ, като го снабдяваме по този случаи съ тово нашия съжподобно писмо, ный хчитамы за длѣжность да ви съобщими тожде-вѣременно, че той испълни точно и вѣрно пославіето, което му бѣ възложено отъ богоспасаемата вашъ епархія; присѣстова редовно въ сичкыгѣ заседания на рѣченый народный съборъ, зе дѣятелно участие въ сичкиты по важны въпросы и винагы показа най тѣплата рѣвность, за народното въобще добро, съ една рѣчь той показа и словомъ и дѣломъ, че е заслужвалъ не само повѣреніето на богоспасаемата ваша Епархія, но и почетъта и любовъта, която той привлече отъ страна на всинца. (Протоколи, цит. год., стр. 249—250).⁵² Следъ това, Чинтуловъ веднага заминалъ за Сливенъ.⁵³

Въ Сливенъ, слѣдъ събора. — Следъ като се завърналъ отъ Цариградъ, Чинтуловъ не се уславя веднага учитель. И прѣзъ учебната 1871/72 година той е свободенъ. Нѣма съмнѣние, Чинтуловъ е таилъ въ душата си нѣкакво скрито недоволство къмъ тоя народъ, който тѣй равнодушно се отнесе къмъ своитѣ прѣдставители въ Цариградъ и не ги под-крѣпи, за да довършатъ народното дѣло. Но въ-прѣки туй отъ Сливенъ той слѣди по нататъшния ходъ на църковния въпросъ и до получаването на такрира (разрѣшение) за избиране на екзархъ (12. II. 1872 г.), па и до схызмата (17. IX. 1872), се е интересувалъ най-живо отъ църковнитѣ работи и е подкрѣпялъ всѣки актъ, който води до пълното отдѣляне на българската църква. Божественната